

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobců: a) **O. R.**, narozen dne X
b) **nezl. R. R.**, narozen dne X
zastoupen žalobcem a)
oba státní příslušníci Ukrajiny
oba bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobách proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. OAM-452/ZA-ZA11-VL13-2020,

takto:

- I. **Žaloby se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2020, č. j. OAM-452/ZA-ZA11-VL13-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádostí (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany, jelikož opakované žádosti posoudil jako nepřijatelné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
2. Žalobci namítli, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ustanovení § 11a odst. 4, § 12, § 14, § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu.
3. Konkrétně žalobci namítli, že neprovedením nového pohovoru porušil žalovaný § 3 správního řádu, neboť se situace v zemi původu žalobců od jejich minulé žádosti zhoršila, přičemž hlavním důvodem žádostí obou žalobců zůstává tam probíhající konflikt, který má za následek změny, jež jsou v rozporu s morálním přesvědčením a svědomím žalobce a). Žalobce a) je proti válce. Žalobce a) uvedl, že se mu vojenské orgány jeho vlasti pokusily opakovaně doručit předvolání k nastoupení vojenské služby a k zapojení do probíhajícího konfliktu, a to i po jeho odchodu ze země původu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval obavami žalobce stran „naučování do armády“ a následného nasazení v oblasti probíhajícího konfliktu. Žalobci dále citovali část Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, podle které účast na vojenských akcích, která je v rozporu se skutečným vnitřním přesvědčením (politických, náboženským, morálním) představuje azylový důvod, což žalovaný v napadeném rozhodnutí neposuzoval. Závěrem žalobci uvedli, že v jejich případě bylo na místě, aby žalovaný postupoval v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyjádřeným v rozsudku ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, tj. v souladu se zásadou „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobě uvedl, že situace v zemi původu žalobců od okamžiku, kdy bylo meritorně rozhodnuto o jejich předchozích žádostech, se nijak nezměnila a nepředstavovala tak skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. K neprovedení pohovoru žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017-49, podle kterého není nutné pohovor v případě opakovaných žádostí provést, ledaže by se jednalo o specifické situace (což tato podle žalovaného není). Žadatel měl možnost uvést nové skutečnosti a okolnosti písemně v rámci opakované žádosti a k ní navázanému poskytování údajů. Stran obav z odvodu a nasazení žalobce a) žalovaný uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že do konfliktních oblastí jsou nasazováni pouze dobrovolníci a profesionální vojáci. Navíc si žalobce a) dosud nepřevzal povolávací příkaz, tudíž jeho nenastoupení k výkonu vojenské služby nepředstavuje trestný čin. Vzhledem k uvedenému měl žalovaný za to, že žalobci neuvedli nové skutečnosti, které by odůvodňovaly standardní vedení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádosti žalobců o mezinárodní ochranu byly v projednávané věci podány dne 18. 7. 2020, můžou se žalobci dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
7. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci dne 18. 7. 2020 požádali o udělení mezinárodní ochrany a následně dne 24. 7. 2020 poskytli údaje k této žádosti. Žalobce a) mimo jiné uvedl, že od minulé žádosti se situace ve vlasti zhoršila obecně i bezpečnostně. Stále u něj hrozí nastoupení k výkonu vojenské služby. Zároveň poukázal na pandemickou situaci ve vlasti, která znemožňuje, aby ekonomicky zabezpečil rodinu. Za žalobce b) podal žádost z toho důvodu, aby zůstali spolu jako rodina, přičemž o žádosti matky žalobce b) o mezinárodní ochranu doposud nebylo rozhodnuto.
9. Součástí správního spisu jsou také kopie listin z řízení o prvních žádostech o udělení mezinárodní ochrany, které žalobci podali dne 22. 1. 2018 a dne 13. 2. 2019. Jako důvod první žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a) uvedl: *„Chtěli mě rozdělit s rodinou a předvolat mě na základní vojenskou službu, jako běžný postup a po dvou týdnech posílají na východ do války. Jiný důvod nemám.“* Při pohovoru dne 25. 1. 2019 mimo jiné na otázku: *„Z jakého důvodu odmítáte nastoupit základní vojenskou službu?“* odpověděl: *„Mám špatný zrak, to zjistila prohlídka a nemůžu dlouho stát ve vztyčené poloze, bolí mě záda. Když jsem pracoval, měl jsem shovívavého šéfa, který mi dovolil pracovat vsedě.“* Při pohovoru konaném dne 25. 2. 2019 žalobce a) odůvodnil jako zákonný zástupce žádost žalobce b) o udělení mezinárodní ochrany snahou, aby jako rodina zůstali spolu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 6. 2019, č. j. OAM-84/ZA-ZA11-VL16-2019, které nabylo právní moci dne 12. 6. 2019, žalobcům mezinárodní ochranu neudělil.
10. Dále je součástí správního spisu zpráva žalovaného *„Ukrajina Informace MZV ČR, č.j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. srpna 2019, k č.j. MV-7953-23/OAM-2019“* týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratů do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí a zpráva žalovaného *„Ukrajina Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“* týkající se hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu.

11. Žalobci se seznámili dne 7. 9. 2020 s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce a) nevyužil možnosti se s nimi seznámit, jejich doplnění nenavrl a nové skutečnosti neuvedl.
12. Žalobci si napadené rozhodnutí převzali dne 19. 10. 2020. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení a řízení o předchozích žádostech žalobců a konstatoval, že žádosti žalobců jsou druhými v pořadí. Žalovaný zároveň odkázal na spisový materiál týkající se řízení o prvních žádostech žalobců o mezinárodní ochranu. Uvedl dále, že pohovor se žalobci nebyl proveden, neboť nebyla dána jeho nezbytnost ke zjištění stavu věci. Po posouzení skutečností a tvrzení vyplývajících z řízení o prvních žádostech žalobců o mezinárodní ochranu žalovaný dospěl k závěru, že žalobci uvedli naprosto stejné motivy svého odchodu ze země původu a neochoty návratu, tj. nerozdělení rodiny a obavy z ozbrojeného konfliktu a nutnosti nastoupit k výkonu vojenské služby. Zároveň žalovaný po posouzení informací o zemi původu konstatoval, že od okamžiku posouzení jejich prvních žádostí nenastala v zemi původu žalobců žádná nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu svědčící o možnosti jejich pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný proto shledal podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Skutková zjištění vycházející z úřední činnosti soudu

13. O žalobách žalobců proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019 rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 8. 8. 2019, č. j. 52 Az 12/2019-29, kterým žaloby zamítl. V rozsudku mimo jiné označil za účelové žalobní tvrzení žalobce a), že důvodem jeho averze k výkonu vojenské služby je jeho přesvědčení či svědomí, neboť při pohovoru dne 25. 1. 2019 žalobce a) sdělil, že důvodem odmítnutí nastoupení vojenské služby jsou jeho zdravotní problémy. Nucené vycestování do země původu nebylo podle zdejšího soudu v rozporu s principem ochrany nejlepšího zájmu dítěte, neboť oba žalobci jsou státními příslušníky Ukrajiny a jejich společnému soužití v zemi původu nic nebrání, naopak na území České republiky nemají žádné stálé zázemí. Dále zdejší soud poukázal na skutečnost, že z výpovědi žalobce a) nevyplývalo, že by vyčerpal všechny možnosti uznání jeho zdravotní nezpůsobilosti či odkladu nástupu vojenské služby pro rodičovství. Rozhodnout v pochybnostech ve prospěch nebylo dle zdejšího soudu namístě, neboť žalovaný neměl pochybnost o tom, že skutečným důvodem žádosti žalobců byla pouze snaha o legalizaci pobytu.
14. Následné kasační stížnosti žalobců proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 52 Az 12/2019-29, NSS svým usnesením ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 163/2019-44, odmítl pro nepřijatelnost.

Posouzení žalob soudem

15. Žalobci nejprve obecně namítali, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 36 odst. 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a ustanovení § 11a odst. 4, § 12, § 14, § 14a a § 25 písm. i) zákona o azylu. Tyto obecné námitky však nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobcům a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z níž plyne, z jakých důvodů považují žalobci napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“*“

nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná námitka žalobců nedostála, neboť žalobci pouze citovali či parafrázovali ustanovení správního řádu a zákona o azylu, která měla být porušena, aniž by uvedli konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírají. Soud se proto jimi samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.

16. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany.
17. Z konstrukce právní úpravy obsažené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobci nemohli bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žalobci objektivně bez své viny nevěděli. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žalobcům hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
18. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se NSS již několikrát podrobně vyjadřoval. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že *„aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“* Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009-65 NSS konstatoval, že *„[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
19. Zároveň platí, že *„[p]odává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citového § 10a písm. e)*

zákona o azylu posoudit žádost jako nepřipustnou“ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64). V takovém případě stojí břemeno tvrzení na žadateli.

20. Dle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) *žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
21. Lze poukázat též na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, podle kterého pokud bylo řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době předchozí žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.
22. Žalobci namítali, že jejich opakované žádosti o mezinárodní ochranu neměly být posouzeny jako nepřipustné, a řízení nemělo být zastaveno, neboť v jejich případě jsou dány nové skutečnosti, které bez jejich zavinění nebyly předmětem zkoumání. Těmito skutečnostmi v případě obou žalobců mělo být celkové zhoršení situace v zemi jejich původu. Kromě toho žalobce a) také v žalobě tvrdí, že v důsledku vnitřního morálního přesvědčení je zásadním způsobem proti válce a své účasti v ní. Žalobci jinak uvedli, že i nyní je důvodem jejich žádosti zachování jednoty rodiny.
23. Žalobci však s touto námitkou nemohou být úspěšní, neboť se nejedná o nové skutečnosti, které nemohli uvést v předchozím řízení či jim nebyly známy. Navýsost obecné tvrzení o zhoršené situaci v zemi původu žalobci nijak konkrétně neodůvodnili, ačkoliv jim v tom nic nebránilo, a to ani v žalobě. Navíc informace o zemi původu vyplývající ze správního spisu o jakémkoliv zhoršení situace nevypovídají. Provedení pohovoru podle soudu nebylo v takovém případě nezbytné k zjištění skutkového stavu věci, neboť o něm žalovaný neměl pochybnosti.
24. Stejně tak otázka vnitřního morálního přesvědčení žalobce a) stran válčení, účasti ve válce či jeho povolání k výkonu vojenské služby, nejsou novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobce a) tvrzení o svém morálním přesvědčení uváděl již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, a tedy ve věci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud i NSS nicméně ve svých rozhodnutích (srov. body 13 a 14 tohoto rozsudku) dospěly k závěru, že toto tvrzení žalobce bylo předstírané se snahou o doplnění azylového příběhu, které žalobce a) ve správním řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuváděl. Odmítání nástupu základní vojenské služby odůvodňoval zdravotními problémy a teprve v žalobě uvedl, že pokud by byl nucen se aktivně účastnit konfliktu v zemi původu, přičilo by se to jeho morálnímu přesvědčení. V projednávané věci má zdejší soud za to, že není na místě se od posouzení tohoto tvrzení žalobce a) odchýlovat. Zejména se však toto tvrzení nijak neodlišuje od tvrzení, kterým se správní soudy zabývaly již v řízeních sp. zn. 52 Az 12/2019 a sp. zn. 6 Azs 163/2019. Není tak splněna druhá podmínka přípustnosti opakované žádosti (srov. bod 20 tohoto

rozsudku), tj. že se nejedná o skutečnost, kterou žadatel nemohl uvést v řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

25. Kromě toho žalobci uvedli ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu totožný důvod jako v případě žádosti první, tj. zachování rodiny, avšak žádné nové skutečnosti stran tohoto tvrzení neuvedli.
26. Soud proto dospěl k závěru, že žalobci v případě jejich opakované žádosti o mezinárodní ochranu neunesli svá břemena tvrzení, neboť neuvedli žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, ani takové skutečnosti nevystaly z informací shromážděných žalovaným. Jejich námitka, že jejich opakovaná (druhá) žádost o udělení mezinárodní ochrany neměla být posouzena jako nepřipustná a řízení nemělo být zastaveno, je proto nedůvodná.
27. Stran námitky žalobců, že v jejich případě bylo na místě, aby žalovaný postupoval v souladu se zásadou „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, soud uvádí, že v případě žalobců nezjistil jakékoliv pochybnosti týkající se nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tato námitka je proto rovněž nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Ze shora uvedených důvodů žalobci se svými námitkami neuspěli. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žaloby jako nedůvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. Soud již nerozhodoval o návrzích žalobců na přiznání odkladného účinku, neboť žaloby byly zamítnuty, a proto se tyto návrhy staly zjevně bezpředmětnými.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyly v řízení úspěšné, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na jeho běžnou činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. dubna 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce